

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 28: Tu Học Duy Lấy Việc Tự Ngộ Tâm Tánh Làm Chủ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 002)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tu học duy lấy việc tự ngộ tâm tánh làm chủ.】

Nhà Thiền thường nói: “Minh tâm kiến tánh”. Tu hành lấy gì làm chủ? Lấy minh tâm kiến tánh làm chủ, điều này vô cùng quan trọng. Nhưng quý vị muốn minh tâm kiến tánh, thì nhất định phải tu tâm thanh tịnh. Nhà Thiền dùng phương pháp Thiền định, để tâm phục hồi sự thanh tịnh, đạt đến mức thiền định tương đối sâu thì mới có thể khai ngộ.

Trong “Kinh Lăng Nghiêm” nói rất hay: “*Tịnh cực quang thông đạt*” (Tịnh đến cùng cực thì hào quang thông suốt). Tâm tịnh, tịnh đến chỗ cùng cực thì phóng quang minh, khi cái tâm ấy khởi tác dụng thì không gì là không biết, không gì là không thể làm, tánh đức của quý vị hoàn toàn phục hồi rồi. Thiền tông nói “đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh”, đây là mục đích tu học chính yếu của chúng ta.

Tâm tánh hiển lộ rồi, chẳng những trí tuệ thấu suốt ra, mà nói với chư vị, phước báo cũng hiện tiền. Phước báo tuy hiện tiền, nhưng Phật Bồ-tát chẳng thụ hưởng. Giống như Phật Thích Ca Mâu Ni vậy, thành Phật rồi, phước báo của Phật là viên mãn, Ngài không hưởng thụ, mỗi ngày Ngài còn đi ra ngoài khát thực, còn làm một vị khổ hạnh tăng, Ngài không thọ nhận.

Sự không thọ nhận này là đại từ đại bi, làm một tấm gương tu hành cho mọi người thấy, phải như vậy mới có thể minh tâm kiến tánh, mới có thể đạt đến cứu cánh viên mãn. Nếu như chư Phật Bồ-tát ở trên quả địa, phước báo hiện tiền các Ngài đều hưởng thụ, thì các Ngài có thể hưởng thụ đó, nhưng không thể giáo hóa chúng sanh. Chúng sanh thoát nhìn Phật Bồ-tát: “*Các Ngài đều hưởng phước, lại bảo chúng tôi tu khổ hạnh*”, ai mà tin cho được? Đều chẳng tin nữa rồi.

Phật dạy chúng ta tu khổ hạnh, Ngài phải tu khổ hạnh trước, làm cái gương cho chúng ta, chúng ta mới tâm phục khẩu phục. Chúng ta chịu khổ, cứ ngỡ là chịu khổ thật; Phật tu khổ hạnh, Phật có khổ hay không? Không hề. Vì sao vậy? Tâm Phật thanh tịnh, tâm Phật bình đẳng. Còn có khổ, có vui là chưa thanh tịnh, chưa bình đẳng.

Phật ở trong khổ không có cảm thọ khổ, Phật ở trong vui không có cảm thọ vui, tâm của Ngài vĩnh viễn là bình đẳng, vĩnh viễn là thanh tịnh; chẳng giống như tâm phàm phu chúng ta, thật sự có khổ có vui. Ngài không có, đó mới gọi là chân lạc (vui thật sự).

“Ly khổ đắc lạc”, cái chữ “Khổ” này bao hàm cả cái khổ và cái vui mà chúng ta thường nói, vui vẫn là khổ. Lìa khỏi cả hai bên khổ và vui thì gọi là Chân Lạc. Cho nên, cái vui của “ly khổ đắc lạc” không phải là cái vui đối đãi với cái khổ. Cái vui của “khổ - vui” thì vẫn là khổ, vẫn là có vấn đề.